

Peter den Store's drøm lever

Av Petter den Lille

En Romeriks-bonde sa forleden, da Sovjet-forhandlerne brådro fra Genev-forhandlingene i rakettsaken: — Ja, dom vart missfornærma, og nå har'om dreie himmat! — og nå setter'om ut så mye rakketter over heile østsonen, att'e blir itte att dyrka mark... Det var som trøer'n att'e vi itte greide dom da vi var derborte for førrogtjue år sea, da hadde vi itte hatt detta spetaklet gående håkke i «Sjennev» eller andre steller... Ja, je og kammrata mine dro ut førti år for ti'lin vi, det vi såg dengongen det ser vel heile væla nå... men, her låkker dom att aua og trur på julenissen som i 1940... Pol-tikkera er naive, det sier je rett ut. Men, skær vi ha fred, så må'n hølle ukрутt unna seg med meir enn avtaler og prat... vi har sett at russera er gar'harde! A tala ved dom, eller bli enige med dom, har ingen zweck som tysker sa det. Nei, dom i Kreml dom gjør akk'eratt som dom vil, og hadde dom itte fått hjelp ta amm'rikanera i «42» og åra deretter, så sku'du fått sett!... det værste var jo at dom vart sløppin heilt gratis inn over dom sakeslause i østeuropa, for tid og evighet... dér var nok amm'rikanera for godtruende og smille... je trur det ja... Rek-tignok mista russera mye følk under krigen, men tel gjengjeld fekk dom mye nytt landområde, og ennå meir følk å herje og hersse med, og akk'eratt dét passer dom. I hvert fall lederna, som kan sitta trygt der dom bestemmer og beslutter. «Moskva kjenner ingen tårer» sa'n Harjo, men, den allminnelige russer har nok felt mange... dom har'te noe valg. Det er fært veit du!

Og snart har vel itte vi noe heller, dersomatte vi itte år'n'er oss så vi kan bite ifrå oss. Utta våpen gir ingen fred! Det skær'tel såpass mye ta det mest avangerte som finnes, så en angriper passer labba sine! Og akke'rat slikt kunne vi vel få det vi ville i frå NATO, sku je tru. Da behøvde vi itte 30—40 tusen mann inne tel militærtjeneste, med det dom kæller konn'vensjonelt utstyr, men det ville greid seg med 3000!! Og så lære opp resten til sivvilt beredskap!!

Og anni nyttig lærdom, disiplin og alminnelig god følk-skikk... Denna demmonstringa mot alt en itte liker, den er jo heilt på jor'e! Nei, vil vi ha fred med nabo'n, må itte nabo'n komma, utta med jordloven i hand, og si: — nå tar je en beta ta jordvegen din! Og vil du itte så setter je fyr på husa dine ei natt... så kan du ha det så godt! Tru itte at Sovjet setter betingelser uttover det som passer dom... dom pla ite å gjøra det annennstand... og når det gjel-ler rakketter, med ett eller to stridshuer, så sku'je gjenna ha sett at det sto like tett ta dom som du ser gar'staur derborte, langs heile grensen oppetter!

Du vei, at det som er meir enn to bomber i den væla, det er to for mye, enten dom blir frakta under et bombefly, eller sitter på en rask rakkett. Å få bomba tur væla det lar seg vel neppe gjøra nå... Je skjønner heller itte åffer russerra er så redde for amm'rikaner'n? Og oss europe-erna, nå som att'e tyskra er okkupert og overvaka på snart 40. året! Franskmenna har jo vøri østover en gong før — og frøsi i hæl på det nærmeste — og

tyskra gjør itte den tur'n omatt det je vil tru, det vart jo for kaldt for ta'smerr's dom au... for vinter'n der serr'u, den må du ha opplevd for å skjønne noe tå! For å greie seg der, så må du ha vøksi opp enten på Tolga eller Røros, eller på Finnmarksvidda... Dom som kunne greie seg — tel nød — denti vinter'n setter inn for full styrke, det kan væra oss norske, svensker og finner... men je trur neppe no'n idag streber etter å ha kontroll over sovjet-russisk territorium, ... det ser nesten ut som ingen ansvarlige vil ha no'n kontroll med det heller! Utta amm'rikanera da... Her ser ut som det er som i 1940, at det forventes at andre skal komma i nødens stund... og je skjønner itte amm'rikaner'n hell je, som gidder å bry seg med oss i Europa meir. Nå har'n vøri her to gonger mens je har levd, for å røske og rødde opp, og enda så står'n på for å berja oss! Og enda legger vi kjelker i vegen for'n!

Je skjønner det slik je, at'n vart vel forbanna på russer'n sist han var her med mannskaper, da'n såg ganske snart etter krigs-slut, at Sovjet-russera hadde sat igang den 3. verdenskrig før den 2. var slutt! Det er soleklart at russera la planene lenge før Berlin vart tatt, og hensikten blei heilt klar da Berlin-krisen kom i -47/-48. Ja, det var sandelig ei fin takk for hjelpa tel amm'rikaner'n!! Assen trur'u det hadde vøri her om amm'rikaner'n itte hadde høldt seg her i Europa frå den tid? Sovjet-russisk menntalitet er den samma nå som dengongen, og så har'om så inderlig god tid! Nå driver dom på

det psykologiske planet, og snusker og stæler iddéer frå amm'rikaner'n så fort det lar seg gjørra... Nei, je skjønner godt at amm'rikaner'n heller sender en rakkett luftvegen — om det er nø'vendig — enn gutta sine sjø- eller luftvegen, det er da soleklart. Det det står om nå er itte å få istand en krig med russera, men å hølle dom i sjakk! Det politiske sysstemet dom har, det passer itte for osst. Med dét vart det nok itte så mange tura til Spania vinterstid, eller tel Sverige og Danmark på handle-turer! Dét trur nå itte je da... Je har vøri redd kommunismen heilt ifra 30-åra je, og dét har je ti'e konsekvensen tå! Ja, du veit det er rart, her setter følk opp musefeller for å verje seg mot små krek tå mus i hus og hytter, men, å ville tenke «litt stort» og realistisk på det som verre er enn mus, det har vi visst itte intelligens tel... Det er itte det atte je trur på no'n atomkrig, men russera har nok meir enn rakketter, og stridshuer på dom, tel bruks. Sku dom ha løst tel å komme med «det konvensjonelle» over grensen, og true med at dom har attombomber i værste fall, så er vi så små at vi trenger det aller, aller beste og sterkeste å true telbarsatt med, for vi her har intet å tape men alt å vinne på å ha styrke som avskrekker. Og denne finnes det hysteriske «knehøner» i Europa, og her i Norge ikke minst, som frasier seg! Fortsatt lever Peter den Store's drøm om isfrie havner til det store hav. Vi har dem!! Og det vet Sovjet-russera, som begynte så smått å ta en bit fra Finland da Finland sku få «fred» i 1940. Og slik fikk vi også felles grense... Nå har je dossert fært, Per, men det var godt å få sagt det.

Peter den Lille

Syndebugken...

(Forts. fra side 1)

forlag, aviser og kringkasting, i læreverket fra førskoletrinnet og frem til universiteter og høyskoler, innenfor kultur og kunstliv og innen alle terapeutiske tjenester. Det er dem nu alle maktpåliggende å gjøre Arne Treholt til et tragisk privatilfelle.

Konsekvensen

I virkeligheten er han denne mennesketypes mest konsekvente representant. Han har tatt konsekvensen av sin ideologi og betaler for den gjennom sitt avslørte forræderi. Hvorvidt han har fått noen kroner som leivsvenn, er uvesentlig i dette perspektiv. En mann med Arne Treholts kvalifikasjoner, ville være i stand til å tjene penger på annet vis hvis det var økonomi det gjaldt. Nu er han tatt. Men hans meningsfeller kan rolig fortsette å arbeide for de sikkerhetspolitiske mål som entydig tjener Sovjet-unionens militære og maktpolitiske interesser.

Ja, dessverre, slik er virkeligheten.»

«Det er bare et skritt fra den Tarpeiske klippe til Capitoll»

Dette er riktignok en fri omskrivning av det gamle sitat, (tilskrevet Mirabeau) men det har en stor gyldighet når det gjelder de menn i Arbeiderpartiet som saboterer vårt forsvar.

La oss bare nevne Nygaardsvold og hans regjering som slapp RIKSRETT etter 1945. Han selv fikk i stedet BORGERDÅDS-MEDALJEN I GULL. (I likhet med tidligere statsminister Einar Gerhardsen.)

Derfor kan sitatet ha sin fulle berettigelse. Vi kunne også her nytte Napoleons yndlingssetens om at «det er bare et skritt fra det sublime til det latterlige». (for ikke å si det tragiske).

Ut fra dette vil vi tro at Arne Treholt om femten eller tyve år ville bekle statsministerstillingen i Norge hvis Arbeiderpartiet noensinne skulle komme til makten igjen.

AV

PLASSGRUNNER

må vi forbeholde oss retten til å forkorte innkomne manuskripter. Oftest gir vi innsenderen varsel om dette, men like før vi må levere manuskripter til setting, kan det bli for liten tid til det.

AVERTER I

FOLK og LAND

Claus i dag:

Tre spørsmål

Politologer — det er de mennesker der abejder med politik som videnskap — i den vestlige verden beskæftiger sig i disse år med tre spørsmål, der angår os alle.

Skal demokratiet beskyttes mod folket? Hvilke metoder må demokratiet anvende til at beskytte sig mod ikke-demokratiske kræfter — og duer demokratiet i det hele taget?

Det er spørgsmål der — forstærket — trænger sig på i forbindelse med raketdebatten.

Som bekendt har millioner af mennesker i Vesten opponeret mod de beslutninger deres parlamenter — på god demokratisk vis — har truffet.

Ikke desto mindre virker det stærkt, når man på TV ser, hvorledes politi i kampuniformer tæsker løs på formummede demonstranter, og kvinder i hobetal trækkes og bæres bort fra raket-

positionerne i England.

Samtidig med, at vi ved, at i østlandene risikerer man 15 års tugthus, hvis man demonstrerer mod raketvåben. Fra den kant hører man selvsagt kun enkelte spagfærdige pip.

Det tredje spørgsmål — om demokratiet i det hele taget duer og har en fremtid — er måske det mest jordnære og for os interessante.

Det har jo tydeligt vist sig, at teknologien ikke fremmer demokratiets sag. De intelligente og foretagsomme blir stadig kloge og mere dygtige — på bekostning af de mindre intelligente og initiativrige, som ikke benytter de chancer teknologien byder på.

Men mod teknologien kan man ikke lovgive med andet end opsættende virkning. I det lange løb sejrer den. Med katastrofal ulighed i samfundene til følge.

Til alt dette kommer, at ungdommen — utålmodig som ungdom altid har været — mister stadig mere tillid til, at demokratiet kan løse de problemer, der trænger sig på.

Rundspørger ved amerikanske universiteter viser, at kun knapt 20 pct. af de studerende anser demokrati for en funktionsduelig samfundsform — medens omkring 85 pct. anser den som den mest ønskværdige i teoretisk henseende.

Der er ganske vist ikke heller megen tillid til de socialistiske og liberale samfundsmodeller — kun omkring 12-15 pct. Og hvad så?

Jo — næsten 90 pct. af de studerende formoder, at fremtidens samfundsmodel blir et «teknokrat» — et samfund, hvor så godt som alle samfundsmæssige beslutninger træffes på grundlag af logik. Den videnskab Aristoteles grundlagde har i årenes løb udviklet sig til grænsevidenskab mellem matematik, filosofi og økonomi.

Teknokratiet vil medføre et skred i vedtagne normer, moral og etik og blive et barsk samfund at leve i.

For nogle mere end for andre. Vi må jo huske på, at vi i vore land lever i «smørhul», hvor den megen snak om «fattigdom» og «sultecirkulærer» ville udløse homeriske latteranfald hos 90 pct. af verdens befolkning. Hvis de da overhodet tog notits af den.

Men de lever i vorvejen i «svøm-eller-synk» samfund, så deres omstillingsproces vil ikke volde de store vanskeligheder. De er forresten allerede i fuld gang med den.

Hvad med os?